

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

Integrovaná střední škola technická a ekonomická Sokolov,
příspěvková organizace, IČ: 49766929,
se sídlem Jednoty 1620, Sokolov,

proti
žalovanému

Ministerstvo financí,
se sídlem Letenská 15, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2021, č. j. MF-13811/2016/1203-20

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobkyně a Regionální rada regionu soudržnosti Severozápad (dále jen „Regionální rada“) uzavřely dne 22. 9. 2009 smlouvu o poskytnutí dotace.
2. Regionální rada shledala netransparentními hodnotící kritéria nadlimitní veřejné zakázky na stavební práce. Žalobkyně zvolila jako základní hodnotící kritérium ekonomickou výhodnost nabídky, přičemž jako jedno z dílčích hodnotících kritérií stanovila „*návrh postupu s cílem zamezení kolizí při průběhu výstavby s provozem školy*“, jemuž přidělila váhu 30 %. V zadávací dokumentaci uvedla způsob hodnocení tohoto kritéria tak, že „*[p]ro toto kritérium sestaví hodnotící komise pořadí nabídek od nejvhodnější k nejméně vhodné a přiřadí nejvhodnější nabídce 100 bodů a každé následující nabídce přiřadí takové bodové ohodnocení, které vyjadřuje míru splnění dílčího kritéria ve vztahu k nejvhodnější nabídce*“. Podle bodu 5.4 zadávací dokumentace měli uchazeči uvést „*postup a seznam opatření, které minimalizují rizika spojená s výstavbou s ohledem na prostředí školy a také minimalizují dopad výstavby na řádný chod výuky a provoz školy...*“. Podle Regionální rady z důvodu „*absence dopředu stanovených aspektů hodnocení hodnotící komise nemohla hodnotit nabídky z hlediska takto vymezených dílčích aspektů a neporovnávala konkrétní údaje z nabídek tak, aby hodnocení bylo transparentní*“.
3. V první etapě projektu byla žalobkyně za toto pochybení sankcionována korekcí 100% z již vyplacené dotace, na kterou byly Úřadem Regionální rady vydány platební výměry na odvod za porušení rozpočtové kázně č. 19/2013, č. j. RRSZ 11041/2013 ze dne 8. 10. 2013 (dále jen „PV 19/2013“) č. 20/2013 č. j. RRSZ 11403/2013 ze dne 8. 10. 2013 (dále jen „PV 20/2013“).
4. Na základě žádosti žalobkyně o prominutí povinnosti odvodu Regionální rada rozhodnutími ze dne 29. 10. 2013 č. j. RRSZ 11900/2013 a rozhodnutím č.j. RRSZ 11895/2013 prominula 75 % nařízeného konečného odvodu s tím, že výše vyměřeného odvodu 173.550.130,- Kč bylo prominuto 130.162,597,- Kč a z vyměřeného odvodu 3.305.298,- Kč bylo prominuto 2.478.973,- Kč. V rozhodnutích je dále uvedené: „*Pokud bude platební výměr č. 19/2013 (a tedy i č. 20/2013 pozn. soudu) na odvod za porušení rozpočtové kázně č.j. RRSZ 11041/2013 (a tedy i č. RRSZ 11043/2013 pozn. soudu) v rámci odvolacího nebo soudního řízení zrušen nebo změněn, zůstává zachováno prominutí ve výši 75% konečné výše odvodu a povinnost k úhradě pak bude činit 25% konečné výše odvodu.*“
5. Rozhodnutím Ministerstva financí č. j. MF-35483/2014/1204-11 ze dne 8. 6. 2016, o odvolání žalobkyně proti platebním výměrům PV 19/2013 a PV 20/2013 byl vyměřený odvod snížen na 25 % z důvodu, že uložený odvod za porušení rozpočtové kázně neodpovídá závažnosti zjištěného pochybení, a to z částky 173.550.130,00 Kč na částku 43.387.533,00 Kč a z částky 3.305.298,00 Kč na částku 826.325,00 Kč.
6. Žalobkyně odvod ve výši 25% zaplatila a následně požádala o vrácení přeplatku převyšujícího 6,25% a to právě s odkazem na znění rozhodnutí poskytovatele dotace o prominutí odvodu. Žalobkyni byl odvod přesahující 6,25% vrácen.
7. Žalobkyni byla ve druhé etapě projektu za stejné pochybení a porušení § 80 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách ve spojení s § 6 zákona o veřejných zakázkách, a čl. XI bod 1 smlouvy o poskytnutí dotace rovněž uložena korekce ve výši 25 % výdajů, ke kterým se porušení váže. Žalobkyni tak byla dotace ve výši 166.994.242, 24 Kč krácena za stejná

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

pochybení a proplacena ji byla částka ve výši 126.475.792, 23 Kč. Krácení finančních prostředků tak představovalo 43.803.729, 70 Kč, tj. 25%.

8. V rámci sporného řízení správního (o zaplacení částky 40 518 449,97 Kč z krácené částky způsobilých výdajů projektu ve výši 43 803 729,70 Kč) vydal správní orgán dne 19. 12. 2017 rozhodnutí č. j. MF-13811/2016/1203-14 (dále jen „původní rozhodnutí MF“), kterým rozhodl žalobkyni zaplatit pouze 630 739 Kč, ve zbývající výši byl návrh zamítnut.
9. Městský soud svým rozsudkem ze dne 24. 2. 2021, č. j. 8 Af 6/2018 – 51, rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2017, č. j. MF-13811/2016/1203-14, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to z důvodu částečné nepřezkoumatelnosti, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat, zda se žalovaný vůbec zabýval možností snížení finanční opravy na 10 nebo 5%, a z jakých důvodů shledal, že podmínky pro takový postup nejsou dány.
10. Žalovaný proto o návrhu žalobkyně opětovně rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, kterým opětovně rozhodl tak, že odpůrkyně byla povinna zaplatit žalobkyni pouze 630 739 Kč, a ve zbývající výši návrh zamítl. Současně bylo odpůrkyni uloženo uhradit navrhovatelce na náhradě nákladů řízení 15 600 Kč.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

11. Žalobkyně spatřuje hlavní důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný nesnížil výši finanční korekce uložené Regionální radou na 6,25%, aniž by své rozhodnutí řádně zdůvodnil, resp. aniž by řádně odůvodnil odlišnou výši sankce za totéž pochybení v rámci I. a II. etapy projektu.
12. Odmítnutím využití práva na moderaci stanovené finanční sankce žalovaný nerespektoval jednu ze základních zásad daňového řádu, a to zásadu legitimního očekávání, neboť dopustil, aby byla žalobkyně postižena 25% výší finanční korekce, která je ale bezdůvodně významně vyšší, než pravomocná výše finanční korekce týkající se téže zakázky, téhož pochybení, ale jiné fáze projektu, konkrétně jeho první etapy, která činí 6,25 % (prominutí na 25% z 25% žalovaným vyměřeného odvodu).
13. I když sám žalovaný vytkl v rozhodnutí o sporu poskytovateli dotace, že mohl detailněji žalobkyni sdělit, proč neshledal důvody pro snížení procenta krácení dotace z 25 % na nižší sazby, které bylo možno aplikovat, sám tak dle žalobkyně neučinil. Na rozdíl od předešlého rozhodnutí ve sporu ze dne 19. 12. 2017, č. j. MF-13811/2016/1203-14, žalobkyni sdělil, z jakých důvodů setrval na krácení dotace ve výši 25 %, když zmínil, že tato je veřejným zadavatelem, že se dle ÚOHS dopustila správního deliktu, za nějž jí byla uložena pokuta ve výši 150.000,00 Kč, že její postup mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, že jde o závažnou nesrovnalost, a že nejasně formulovaným požadavkem riskovala doručení vzájemně neporovnatelných nabídek, což mělo nepochybně negativní vliv na hospodářskou soutěž. Nicméně se již řádně v kontextu daného případu nezabýval argumentem žalobkyně podrobněji popsáním níže, tj. možným snížením krácení dotace na výši odpovídající 6,25 %, tak, aby výše finanční korekce odpovídala pravomocné výši odvodů za totéž pochybení v rámci I. etapy projektu.
14. Žalovaný v rámci odůvodnění rozhodnutí ve sporu vzhledem k zásadě právní jistoty konstatoval, že by výše krácení dotace měla odpovídat uloženému odvodu, jelikož se jedná o stejné pochybení v rámci jedné veřejné zakázky, nicméně ve sporu rozhodl v přímém

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

rozporu s tímto konstatováním, neboť výše krácení dotace v druhé etapě projektu neodpovídá výši uloženého odvodu v první etapě, když tento činí 25 % z konečné výše odvodu ve výši 25% dotace, tj. odvod ve výši 6,25 %.

15. Žalobkyně opírá svůj nárok o rozhodnutí Regionální rady o prominutí odvodu ze dne 29. 10. 2013, z jejichž výrokových částí vyplývá, že pravomocná výše odvodů uložených PV 19/2013 a PV 20/2013 za pochybení u veřejné zakázky VZ č. 60034116 činí 6,25 % jeho původní vyměřené výše, resp. 6,25 % části dotace dotčené nesrovnalostí. S takovýmto postihem je žalobkyně srozuměna a považuje ho za přiměřený intenzitě pochybení.
16. Výše uvedené dovozuje žalobkyně toliko na základě obsahu výrokových částí shora zmíněných rozhodnutí a řídí se výhradně skutečnostmi uvedenými ve výrocích těchto rozhodnutí. Výroková část rozhodnutí je totiž jako jediná schopna vyvolat právní účinky a lze ji jako jedinou část rozhodnutí pravomocně vymoci. Výrokové části výše popsaných rozhodnutí jsou jasné a srozumitelné, přičemž výroky rozhodnutí o prominutí odvodu jednoznačně stanoví, že bude-li platební výměr (PV 19/2013 či PV 20/2013) na odvod za porušení rozpočtové kázně v rámci odvolacího nebo soudního řízení zrušen či změněn, zůstává zachováno prominutí ve výši 75 % konečné výše odvodu a povinnost k úhradě pak bude činit 25 % konečné výše odvodu. Výrok odvolacího orgánu v rozhodnutí o odvolání proti platebním výměrům je pak jednoznačně takový, že se výše odvodu snižuje, a tedy konečný odvod je nižší než odvod původně stanovený. Obsah výrokových částí jednotlivých rozhodnutí nezpochybnil ani Regionální rada ani žalovaný.
17. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně byla na základě platebních výměrů PV 19/2013 a PV 20/2013 povinna uhradit odvody uložené těmito platebními výměry v celkové výši 44.213.858,00 Kč, aniž by tyto byly pravomocné, požádala dne 21. 6. 2016, tj. po vydání Rozhodnutí žalovaného o odvolání č. j. MF-35483/2014/1204-11 ze dne 8. 6. 2016, o vrácení vratitelného přeplatku ve výši 33.160.392,00 Kč, který vznikl aplikací rozhodnutí o prominutí části odvodu na pravomocnou výši odvodu určenou v rozhodnutí o odvolání.
18. Žalobkyně v dané souvislosti žalovaného upozornila na § 8 odst. 2 daňového řádu, v němž je uvedena jedna ze základních zásad při správě daní, tj. zásada legitimního očekávání. Z citované zásady je odvozován též princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí. Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost orgánu veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je pak správní orgán vázán. Žalobkyně dále žalovaného upozornila, že správce daně je povinen dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných či podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Požadavek stejného rozhodování ve stejných věcech zakládá legitimní očekávání určitého postupu správce daně vůči osobám zúčastněným na správě daní, tzn. postupu v souladu s jejich ustálenou rozhodovací činností.
19. Žalovaný k požadavku na vrácení vratitelného přeplatku vydal stanoviska, ze kterých vyplývá, že žalovaný potvrdil nárok žalobkyně na vrácení vratitelného přeplatku, který žalobkyni vznikl v souvislosti se snížením odvodů za porušení rozpočtové kázně uložených PV 19/2013 a PV 20/2013 v důsledku formulace výroků shora zmíněných rozhodnutí Regionální rady o prominutí ze dne 29. 10. 2013 vydaných pod č. j. RRSZ 11900/2013 a RRSZ 11895/2013, tedy, že konečná výše odvodu za I. etapu činí toliko 6,25 %.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

20. Žalobkyně nemá jinou možnost obrany než v rámci zmiňovaného sporného řízení, v němž jí však žalovaný odpírá právo na to, aby jí byla krácena dotace za stejné pochybení ve stejné výši jako v rámci I. etapy, tedy ve výši 6,25 %, přičemž v rámci I. etapy tuto výši nijak nezpochybňuje, resp. vydal metodická stanoviska, která jasně říkají, že má dojít k vrácení vratitelného přeplatku v důsledku aplikace rozhodnutí o prominutí vydaných poskytovatelem dotace, tj. de facto se ztotožňuje s žalobkyní v tom smyslu, že konečná výše odvodu činí pouze 6,25 %, nicméně v rámci II. etapy, tj. v případě krácení dotace, stanoví v rozhodnutí o sporu za totéž sankci ve výši 25 %.
21. Shora uvedené žalobce shrnul tak, že pokud poskytovatel dotace rozhodl o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně před rozhodnutím žalovaného jako odvolacího orgánu tak, že dle výrokové části shora citovaných rozhodnutí o prominutí činí konečná výše odvodu toliko 6,25 %, avšak při krácení dotace za totéž pochybení v rámci II. etapy projektu takto nepostupoval, nezohlednil svou předchozí rozhodovací praxi a krátil dotaci ve výši 25 %, měl toto jeho pochybení zhojit žalovaný v rámci vedeného sporného řízení a uložit Regionální radě vrátit krácenou dotaci tak, aby konečná výše odpovídala krácení dotace ve výši 6,25 %, tj. částce 9.971.927,74 Kč.
22. Žalobkyně si je vědoma skutečnosti, že pravomocná výše finanční korekce 6,25 % za I. etapu projektu vznikla v důsledku aplikace rozhodnutí o prominutí, která vydala Regionální rada jako poskytovatel dotace před rozhodnutím žalovaného jako odvolacího orgánu, nicméně v dané souvislosti vyzdvihuje, že proti krácení dotace nemá jiné obrany než formou sporného řízení, pročez po žalovaném požaduje snížení finanční korekce, vzhledem k tomu, že tuto skutečnost nezohlednil sám poskytovatel dotace v okamžiku, kdy ke krácení dotace přistoupil, když ani dostatečně neodůvodnil, proč neshledal důvody pro snížení procenta krácení dotace. S odkazem na zásadu právní jistoty by tedy v daném případě měla výše krácení dotace odpovídat uloženému odvodu, neboť se jedná o jedno pochybení v rámci jedné veřejné zakázky. Žalovaný pochybil, když výši krácení dotace přiměřeně nesnížil na částku 9.971.927,74 Kč odpovídající finanční korekci ve výši 6,25 %, tedy výši pravomocné sankce za I. etapu projektu.
23. Žalobkyně žalobou napadla rovněž výrok o nákladech řízení, ve kterém bylo rozhodnuto dle úspěchu ve věci.
24. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Dále uvedl, že v nyní projednávané věci se rozhodovalo o zaplacení doposud nevyplacené (krácené) části dotace za II. etapu projektu. Tato skutečnost byla zcela zásadní pro jeho rozhodnutí, neboť účinky výše uvedených rozhodnutí o prominutí odvodů nedopadají na finanční prostředky krácené ve II. etapě projektu, byť se ve své podstatě jednalo o stejné pochybení.
25. Nemožnost vztáhnout účinky rozhodnutí o prominutí na nevyplacené prostředky za II. etapu projektu je podrobně vysvětlena na str. 33 a 34 napadeného rozhodnutí. Účinky jednotlivých rozhodnutí o prominutí vydaných v návaznosti na konkrétní platební výměry vystavené v daňových řízeních na základě daňového řádu nelze aplikovat rovněž na prostředky, které nebyly předmětem těchto daňových řízení a o kterých je rozhodováno ve sporném řízení na základě správního řádu.
26. Tato skutečnost vyplývá rovněž i z textace jednotlivých rozhodnutí o prominutí, když tato rozhodnutí jednoznačně specifikují konkrétní odvody stanovené právě jednotlivými platebními výměry – viz textace těchto rozhodnutí o prominutí.

27. Rozhodnutí o prominutí proto nemohla založit jakékoliv legitimní očekávání ohledně doposud nevyplacených prostředků za II. etapu projektu, neboť na tyto prostředky se rozhodnutí o prominutí vůbec nevztahovala.
28. Dále zdůraznil, že zvolená sazba finanční opravy (25 %) v rozhodnutích o prominutí zpochybněna nebyla – žalobkyni byla pouze prominuta povinnost odvést 75 % z takto postihnutých prostředků. Tato skutečnost je podstatná pro hodnocení té části žalobní argumentace, ve které žalobkyně tvrdí, že „žalovaný nedostal své povinnosti rozhodovat skutkově shodné nebo podobné případy tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly“. Žalovaný totiž v daném řízení nebyl v postavení správce daně, nýbrž rozhodoval jako správní orgán v prvním stupni dle správního řádu.
29. Z výše uvedeného vyplývá, že uvedená část argumentace žalobkyně musí být v celém jejím rozsahu odmítnuta, stejně tak jako argumentace žalobkyně stran vydaných metodických stanovisek, způsob řešení vratitelného přeplatku v daňových řízeních je totiž irelevantní vůči rozhodování správního orgánu ve sporném správním řízení.
30. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou ze dne 15. 12. 2022, ve které uvedla, že ji vratitelná část odvodu v souladu s prominutím odvodu ve výši 25% ze žalovaným sníženého odvodu ve výši 25% - tj. částka přesahující odvod ve výši 6,25% - byla již vrácena. Tím byla žalovaným fakticky potvrzena výše odvodu v první etapě. Proto trvá na krácení dotace za stejné pochybení ve druhé etapě tj. na odvodu ve stejné výši 6,25%.

III.

Posouzení žaloby

31. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
32. Soud rozhodl o věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně s takovým postupem souhlasila a žalovaný se k možnosti takového postupu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
33. O skutkovém stavu, tak jak byl popsán v první části rozsudku, není mezi účastníky sporu.
34. Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí uplatnila v podstatě jedinou námitku a to, že žalovaný v rozporu se zásadou legitimního očekávání ve II. etapě projektu nepřihlédl k rozhodnutím Regionální rady o prominutí pravomocně uložených odvodů za porušení rozpočtové kázně v I. etapě projektu a nesnížil krácení dotace za stejné pochybení i v II. etapě na 6,25% a tento postup řádně neodůvodnil.
35. Soud předně uvádí, že má za to, že žalovaný se požadovaným snížením krácení dotace na 6,25% zabýval, když ve svém rozhodnutí na str. 33 uvedl:

„Konečně, pokud jde o žádost navrhovatelky, aby byly v řízení zohledněny výsledky proběhlých daňových řízení s přihlédnutím k rozhodnutí o částečném prominutí odvodu poskytovatelem, správní orgán dospěl k následujícímu. Odvod za porušení rozpočtové kázně byl navrhovatelce uložen podle § 22 rozpočtových pravidel územních rozpočtů, v relevantním znění. Při správě odvodů a penále za porušení rozpočtové kázně se postupuje podle daňového řádu (§ 22 odst. 13

rozpočtových pravidel územních rozpočtů, ve znění účinném do 19. února 2015). Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad vykonával působnost správce daně prvního stupně, Ministerstvo financí pak rozhodovalo v odvolacím řízení jako nadřízený správce daně. Poskytovatel ještě před rozhodnutím odvolacího orgánu částečně prominul povinnost odvodu, konkrétně ve výši 75 %. Odvolací orgán pravomocně uložil odvod ve výši 25 %, tj. v době rozhodování přesně ve výši neprominuté části odvodu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 54/2011 – 167 ze dne 30. 7. 2012,..... Koncepce promíjení povinnosti odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně, tak jak vyplývá ze znění § 22 odst. 12 rozpočtových pravidel územních rozpočtů, ve znění účinném do 19. února 2015, je založena na tom, že orgán, který o poskytnutí dotace rozhodl, rozhoduje i o prominutí povinnosti odvodu nebo penále, a to z důvodů hodných zvláštního zřetele. O prominutí přitom lze rozhodnout i před nabytím právní moci rozhodnutí o uložení odvodu. Poskytovatel přitom není povinen postupovat v režimu daňového řádu (v případě územních rozpočtů totiž rozhoduje kolektivní orgán, tj. zastupitelstvo nebo rada obce/kraje, výbor regionální rady, atd.). S ohledem na specifika územních rozpočtů (zejména samostatnou působnost obcí a krajů a skutečnost, že peněžní prostředky poskytuje poskytovatel ze svého rozpočtu) je tedy právě poskytovatel tím, kdo může modifikovat pravomocně i nepravomocně uloženou povinnost odvodu nebo penále za porušení rozpočtové kázně. Správce daně je pak povinen takové rozhodnutí poskytovatele respektovat. Pokud tedy příjemci dotace vznikne přeplatek na dani (odvodu) z důvodu rozhodnutí poskytovatele dotace, má možnost domáhat se jej podle příslušných ustanovení daňového řádu. Z tohoto důvodu nelze tyto výše uvedené skutečnosti „zohlednit“ v tomto sporném řízení správním, jak požaduje navrhovatelka ve svém podání ze dne 12. 9. 2016.“

36. Soud má za to, že žalovaný odmítnutí požadovaného snížení krácení dotace na 6,25% dostatečně odůvodnil. Žalobní námitka týkající se nepřezkoumatelnosti této části odůvodnění je tak nedůvodná.
37. Soud se proto dále zabýval otázkou, nakolik je toto rozhodnutí zákonné.
38. Zásada legitimního očekávání obecně znamená, že správní orgány by měly rozhodovat tak, aby ve stejné věci, tj. ve stejném správním řízení, za stejných okolností bylo rozhodnuto stejně nebo přinejmenším obdobně.
39. O odvodu v první etapě bylo rozhodnuto úřadem Regionální rady jako správcem daně ve smyslu ust. § 22 odst. 9 písm. b) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů ve znění do 9. 12. 2015 (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), který vydal předmětné platební výměry a to ve výši 92,5% způsobilých výdajů resp. 100% vyplacené dotace týkající se části dotace zasažené tímto pochybením.
40. O prominutí povinnosti odvodu rozhodovala Regionální rada dle § 22 odst. 12 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, dle kterého *prominutí nebo částečné prominutí povinnosti odvodu a penále může z důvodů hodných zvláštního zřetele povolit orgán, který o poskytnutí peněžních prostředků rozhodl, na základě písemné žádosti toho, kdo porušil rozpočtovou kázeň. Žádost o prominutí nebo částečné prominutí lze podat nejpozději do 1 roku ode dne nabytí právní moci platebního výměru, kterým byl odvod nebo penále, o jehož prominutí je žádáno, vyměřen.*
41. Na základě odvolání proti platebním výměrům PV 19/2013 a PV 20/2013, byly následně odvody žalovaným jako odvolacím orgánem správce daně ve smyslu ust. 22 odst. 10 písm. b), rozhodnutím č. j. MF-35483/2014/1204-11 ze dne 8. 6. 2016 sníženy na 25%, jelikož

žalovaný dospěl k závěru, že uložený odvod za porušení rozpočtové kázně neodpovídá závažnosti zjištění pochybení.

42. Žalovaný tedy sice rozhodoval ve věci krácení dotace v druhé etapě a ve věci odvodu v první etapě projektu v jiném postavení – v řízení o odvolání proti předmětným platebním výměrům, jako správce daně ve smyslu ust. 22 odst. 10 zákona o rozpočtových pravidlech, v řízení o nároku žalobkyně na vyplacení dotace jako správní orgán ve sporném řízení správním ve smyslu ust. § 141 správního řádu, rozhodoval však v podstatě ve stejné věci – posuzoval míru pochybení žalobkyně jako příjemce dotace a tomu odpovídající krácení dotace ze strany Regionální rady. Nutno tedy posoudit, zda žalovaný rozhodl v souladu se zásadou legitimního očekávání právě s ohledem na tento předmět řízení. Jinými slovy předmětem tohoto řízení nebyl konečný odvod ale míra pochybení žalobkyně.
43. Ačkoliv tedy obě rozhodnutí vydal žalovaný v různém postavení a to s ohledem na to, zda již byla dotace vyplacena (první etapa) či nikoliv (druhá etapa), a jedná se o dvě různá řízení končící dvěma různými rozhodnutími, rozhodl o krácení dotace za předmětné pochybení stejně - žalobci byla uložena korekce 25%. Výše krácení dotace tak odpovídá výši žalovaným uloženého odvodu, *žalovaný tak zcela jistě dostal své povinnosti rozhodovat skutkově shodné nebo podobné případy tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly.*
44. Skutečnost, že bylo v rámci první etapy rozhodnuto poskytovatelem dotace rovněž o prominutí odvodu, na tomto závěru ničeho nemění. Řízení o prominutí odvodu a řízení o krácení dotace resp. řízení sporné jsou dvě zcela odlišná řízení, ve kterých jsou posuzované odlišné skutečnosti. V řízení o prominutí odvodu je totiž rozhodující, zda zde jsou *důvody hodné zvláštního zřetele* a to s ohledem na výši odvodu.
45. Regionální rada dospěla následně v první etapě s ohledem na skutečnosti na straně žalobkyně a s ohledem na výši odvodu z důvodu *odstranění nadměrné tvrdosti a následků případného zaplacení odvodu* k závěru, že adekvátní výši odvodu je 25%, což představuje částky 43.387.533,- Kč a 826.325,- Kč. Výše prominutého odvodu v první etapě tedy odpovídá výši krácení dotace v druhé etapě, ve které představuje krácení dotace částku 43 803 729,70 Kč, tj. částku přibližně stejnou. Regionální rada tak rozhodla o výši odvodu stejně v první etapě i ve druhé etapě projektu (krácení ve výši 25%).
46. Lze tak uzavřít, že Regionální rada i žalovaný rozhodli v druhé etapě projektu v souladu se svými rozhodnutími v první etapě projektu. Regionální rada rozhodla o prominutí odvodu s tím, že odvod bude s ohledem k závažnosti pochybení žalobce představovat 25% a žalovaný rovněž rozhodl o snížení odvodu na 25%.
47. Skutečnost, že konečný odvod na základě aplikace dalšího ustanovení výrokové části rozhodnutí o prominutí odvodu, představoval v konečném důsledku krácení dotace ve výši 6,25%, tj. částku 11.053.466,- Kč, jde zcela jistě k dobru žalobkyně, otázkou je, zda může žalobkyně oprávněně očekávat stejné krácení dotace i v druhé etapě.
48. V druhé etapě projektu sice nelze odvod následně prominout a tím zmírnit následky placení odvodu, jelikož odvod nebyl vyměřen, ale je žádáno o vyplacení dotace. Na druhou stranu soud souhlasí se žalovaným, že Regionální rada jako poskytovatel dotace v druhé etapě projektu nebyla touto částí výroků rozhodnutí o prominutí odvodů vázána, vázán byl pouze správce daně v první etapě projektu, jelikož se tyto výroky týkaly konkrétních platebních výměrů. Regionální rada v rozhodnutí uvedla, že prominutí ve výši 75% se bude

aplikovat i v případě zrušení nebo změny těchto platebních výměrů. Avšak právě s ohledem na důvody tohoto prominutí, a to že „*Rozhodující pro zvážení poskytovatele dotace o částečném prominutí odvodu bylo odstranění nadměrné tvrdosti a následků případného zaplacení odvodu na další činnost příjemce dotace.*“, tato věta v případě zrušení odvodu pozbývá smyslu.

49. Úkolem soudu v této věci však nebylo posuzovat správnost výroků rozhodnutí o prominutí odvodů, pouze posoudit, zda Regionální rada a žalovaný rozhodli v souladu se zásadou legitimního očekávání, což, jak bylo uvedeno shora, učinili. Oba totiž zkrátili dotaci v druhé etapě o 25%, tak jak učinili v etapě první – Regionální rada svým rozhodnutím o prominutí dotace a žalovaný svým rozhodnutím o odvolání do platebních výměrů. Ani jeden však nemohl být v druhé etapě vázán dalšími ustanoveními výroků rozhodnutí o prominutí odvodu, těmi byl vázán pouze správce daně v první etapě. Neaplikace předmětných ustanovení při rozhodování v druhé etapě projektu tak nemohla porušit zásadu legitimního očekávání žalobkyně a zasáhnout tak do jejích práv.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žalobní námitky důvodnými, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. dle úspěchu ve věci. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, však nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. června 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.